

ÚT A SZABADSÁGHOZ

Radha Burnier – The Theosophist, 1999. április

Az igazi vallásos tanítás egyik célja felébreszteni az embereket a mély függőségből és a mechanikus gondolkodásból és abból, hogy azt utánozzák, amit mások mindig is csináltak. Nagyon erős a hajlam önzően élni, mert mindenki önző, erőszakosnak lenni önvédelemből, és mert másokat felülmúlni divatos, ragaszkodni a vagyonhoz és küzdeni érte, mert a világias magatartás és a propaganda bátorítja azt, és megtenni mindent, ami beolvasztja az egyént a megszokott élet kereteibe. Sajnos, az elfogadott vallások, távolról sem az intelligens kutatás vallásos szellemének támogatásaként, éppen ellenkezően tesznek. Lenyűgöző hittel akadályozzák az embereket a független gondolkodásban. A papság, amely elvállalta a közvetítő szerepét Isten és az emberek között, akadályozza az egyénben a teljes felelősségérzet kifejlődését. Az írárok és szavak tekintélye, amelyet kérdezés és kutatás nélkül el kell fogadni, eltompítja a szellemet.

Az igazi tanítók viszont szívükön viselik az 'intelligencia felébresztését'. Ez a megkülönböztető-képesség (*viveka*) kibontakozása, ami azzal kezdődik, hogy meglátjuk, mi teszi az emberiséget ezredévek óta elnézővé az erőszakkal, a kapzsisággal, az agresszióval, stb. szemben, valamint érzékeljük önmagunkban az ilyen megnyilvánulások feltételeit. A figyelem, elmélkedés és tudatosság megnyitják az elmét a kényszertől és az egyformaságtól való megszabadulás előtt. A hit, a vak engedelmesség, a húzódozás az egyénben és a társadalomban meglévő lelki tényezőkre figyeléstől és a hajlam azt tenni, ami pillanatnyilag kényelmes, komoly akadályai az ébredésnek. Ezért mondta Buddha: „*Ne fogadjátok el azt, amit én mondok, hanem találjátok meg, mi az igazság.*” Meg kell győződnünk róla, hogy a világ útjai végtelenül fájdalomteliak és kell a változás, mert csak akkor található meg az erő az elhívésbe esés nélküli figyelés, az előítéletek nélküli kutatás és az igazság közvetlen felfedezése számára.

Nagyon kevés ember szereti meghallgatni a közlést, ami kirázza őt a tompaságából, szívesebben megreked belsőleg és másoktól teszi függővé a megváltását. Sodródni a világias áramlással sokkal könnyebb, mint megtenni a nagy erőfeszítést, hogy kijussunk belőle a partra. A *samsára* óceánja tele van cápákkal és más veszélyes vadállatokkal, amint azt a klasszikus szöveg írja, de az emberek benne akarnak maradni, talán, mert bizonytalanul érzik, hogy az ismert rossz jobb, mint az ismeretlen.

Csak türelmes és kitartó odafigyeléssel, az élet alapvető problémáin való mély gondolkodással és elmélkedéssel és a felfogóképesség megtisztításával és tökéletesítésével lehet a tiszta éleslátást kifejleszteni. Nincs más lehetőség az egyének számára, mint vállalkozni az önfejlesztésre, ami lehet rövid vagy hosszú, a komolyságtól függően, amit önmaguk erre fordítanak.

A világ nem tud magától megváltozni. A világot egyének alkotják és csak a megváltozó egyének tudják azt átalakítani.